

Dosjei o Spelmanovima

Lisa Luc

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Lisa Lutz

THE SPELLMAN FILES

Copyright © 2007 Spellman Enterprises, Inc.

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Dejvida Klejna

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i bilo kakva sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

PROLOG

San Francisko, noć

Pobegla sam u garažu, nadajući se da ću uspeti da im umaknem. Ali bat mojih čizama odjekuje po glatkom cementu i otkriva svima koji slušaju gde se nalazim. A znam da oni osluškuju. Moraću da zapamtim da više ne nosim ove čizme ako postoji mogućnost da budem uključena u poteru.

Trčim uz zavojiti prilaz garaže, znajući da neće moći da me stignu. Zvuk mog isprekidanog disanja nadjačava odjek mojih koraka. Ne čujem ništa iza sebe.

Zaustavila sam se da pažljivije oslušnem. Čujem kako se zatvaraju jedna pa druga vrata automobila, a onda zvuk paljenja motora. Pokušavam da predvidim njihov sledeći korak dok prelazim pogledom po parkingu ne bih li spazila Danijelov automobil.

Ugledala sam ga – tamnoplavi BMW – zarobljenog između dva velika SUV-a. Trčim do sveže ispoliranog automobila i guram ključ u bravu.

Urlik alarma me pogađa poput pesnice u stomak. Ostajem bez daha na trenutak. Zaboravila sam na sigurnosni sistem. Vozim bjuik star dvanaest godina koji se otključava *prokletim ključem!* kao što je i predviđeno.

Palcem pritiskam napravu dok nisam uspela da isključim alarm. Čujem kako automobil mili prilazom. Namerno idu

polako samo da bi me mučili. Konačno uspevam da pogodim dugme kojim se automobil otključava.

Jurnjava kolima broj tri

Neupadljivi ford prolazi pored mene, dajući mi taman toliko vremena da se izvučem iz uskog prostora pre nego što pokuša da mi prepreči put niže niz prilaz. Kada sam izjurila iz garaže, pogledala sam u retrovizor i videla ford odmah iza sebe.

Izletela sam na ulicu i oštro skrenula levo. Pritiskam gas do kraja. Iznenađena sam glatkim ubrzanjem ovog luksuznog vozila. Uviđam da, pored taštine, postoji još razloga zbog kojih ljudi kupuju ovakve automobile. Upozoravam samu sebe da ne treba da se navikavam na to.

Pokazivač brzine već pokazuje osamdeset kilometara na sat. Ford je oko sto metara iza mene ali mi se brzo približava. Usporavam kako bi mi se još više primakli pa naglo skrećem desno u Ulicu Sacramento. Ali oni znaju sve moje trikove i ostaju odmah iza mene.

Jureći preko dva brda, BMW, praćen ffordom, stiže do centra u rekordnom vremenu. Proveravam koliko ima benzina. Možda za još sat vremena brze vožnje. Skrećem desno u prolaz i jurim do kraja, pa skrećem levo u jednosmernu ulicu, vozeći suprotnim pravcem. Dva automobila trube i brzo mi se sklanjaju s puta. Gledam u retrovizor da proverim da li sam uspela da steknem određenu prednost ali ne mogu da ih se otresem.

Dok sam vozila prema jugu Ulicom Market, ubrzavam još jednom, više kako bih se napravila važna nego da bih pokušala da pobegnem. A zatim naglo kočim. Učinila sam to samo da ih iznerviram i da im dam do znanja da još vladam situacijom.

Ford se uz cviljenje guma zaustavio oko tri metra iza BMW-a. Isključila sam motor i duboko udahnula nekoliko puta. Nonšalantno izlazim iz kola i prilazim fordu.

Kucam na prozor vozača. Posle jednog trenutka prozor se spušta. Stavljam ruku na haubu i neznatno se nagnjem.

„Mama. Tata. Ovo mora da prestane.“

ISLEĐIVANJE

PRVO POGLAVLJE

Sedamdeset dva sata kasnije

Jedna gola sijalica visi s tavanice i njena mutna svetlost obasjava malobrojne predmete u prostoriji bez prozora. Mogla bih zatvorenih očiju da kažem šta se nalazi u sobi: jedan oštećeni drveni sto s kojeg je oguljena farba okružen s četiri rasklimane stolice, okrugli telefon, stari televizor i video rikorder. Ovde sam provela brojne sate svog detinjstva, odgovarajući za zločine koje verovatno jesam počinila. Ali sada me ispituje čovek koga nikada ranije nisam videla zbog zločina koji mi je još nepoznat i o kojem se bojim čak i da razmišljam.

Detektiv Henri Stoun sedi preko puta mene. Stavlja diktafon na sredinu stola i uključuje ga. Ne mogu dobro da ga procenim: rane četrdesete, kratka tamna kosa prošarana sedim, čista bela košulja i kravata odabrana sa ukusom. Mogao bi da bude lep, ali zbog svog ravnodušnog profesionalizma izgleda kao da ima masku. Njegovo odelo čini mi se previše skupim za državnog službenika, što izaziva moju sumnju. Ali svi me čine nepoverljivom.

„Molim vas, recite vaše ime i adresu za zapisnik“, rekao je inspektor.

„Izabel Spelman. Ulica Klej 1799, San Francisko, Kalifornija.“

„Kažite koliko imate godina i datum rođenja, molim vas.“

„Imam dvadeset osam godina. Rođena sam prvog aprila 1978.“

„Vaši roditelji su Albert i Olivija Spelman, da li je to tačno?“

„Da.“

„Imate brata, Dejvida Spelmana, starog trideset godina, i četrnaestogodišnju sestru, Rej Spelman. Da li je to tačno?“

„Da.“

„Molim vas, recite svoje zanimanje i trenutno zaposlenje za zapisnik.“

„Ja sam privatni detektiv s licencom i zaposlena sam u *Istragama Spelman*, privatnoj detektivskoj firmi svojih roditelja.“

„Kada ste počeli da radite u *Istragama Spelman*?“

„Pre otprilike šesnaest godina.“

Stoun je pogledao svoje beleške pa se zbunjeno zagledao u tavanicu. „Tada ste imali dvanaest godina?“

„To je tačno“, odgovorila sam.

„Gospođice Spelman“, rekao je Stoun, „počnimo od početka.“

Ne mogu da odredim tačan trenutak kada je sve počelo, ali sigurna sam da se to nije dogodilo pre tri dana, pre mesec dana ili čak pre godinu dana. Da bi se stvarno razumelo šta se dešava u mojoj porodici, moram početi od samog početka, što je bilo odavno.

Prvi deo

Pre rata

ODAVNO

Moj otac, Albert Spelman, zaposlio se u policiji San Franciska kada je imao dvadeset jednu i po godinu, baš kao što su njegov otac, deda i brat učinili pre njega. Pet godina kasnije unapređen je u inspektora i prebačen u odeljenje za poroke. Dve godine posle toga, dok je pričao vic svom doušniku, Albert se sapleo i pao niz dva reda stepenica. Zadobio je povredu leđa, zbog koje bi se bez ikakvog upozorenja srušio od bolova.

Primoran da ode u prevremenu penziju, Albert se odmah zaposlio kod Džimija O'Malija, nekadašnjeg inspektora za pljačke koji je postao privatni detektiv. Bila je 1970. godina. Iako se Džimi bližio svom osamdesetom rođendanu, firma *Istrage O'Mali* imala je dovoljno posla. A kada mu se moj otac pridružio, posao je procvetao. Albert je posedovao neobičan dar: imao je šašav šarm koji je izazivao trenutno poverenje. Njegov smisao za humor kao da je iz nekog jeftinog vodvilja, ali svi padaju na njega. Nikada se nije umorio od nekih svojih štoseva – poput prezrivo govaranja kroz nos imena iz Istočne Evrope. Samo su mu njegova deca savetovala da smisli nešto novo.

S obzirom da je visok metar i osamdeset i težak sto kilograma, pomislili biste da njegova pojava uliva strah, ali dobroćudnim držanjem prikriva svoju snagu. Teško je opisati njegovo lice zato što su mu crte toliko nespojive da izgleda kao kolaž

sastavljen od više lica. Moja majka ima običaj da kaže: „Lep je ako ga dovoljno dugo posmatrate.“ A otac bi je dopunio: „Ali jedino je vaša majka imala strpljenja za to.“

Tokom rutinskog praćenja za jednu osiguravajuću kuću 1974, koje se završilo u parku Dolores, Albert je video sitnu brinetu kako se krije iza grmlja oko tračnica podzemne železnice. Zainteresovan njenim neobičnim ponašanjem, odustao je od nadziranja za koje je bio plaćen kako bi pratio ovu tajanstvenu ženu. Ubrzo je shvatio da brineta čudnog ponašanja uhodi nekoga. To je zaključio kada je iz tašne izvadila fotoaparat s velikim objektivom i počela da slika mladi zagrljeni par na klupi. Nesigurno i amaterski je pravila fotografije tako da je Albert odlučio da joj ponudi profesionalnu pomoć. Približio joj se, ili suviše brzo ili previše blizu (oboma su sada pojedinosti maglovite) i dobio koleno u međunožje. Moj otac će kasnije pričati da se zaljubio čim je bol uminuo.

Pre nego što je brineta stigla da mu zada još jedan udarac kojim bi ga dotukla, Albert je brzo izvadio svoje isprave kako bi smirio iznenađujuće snažnu ženu. A ona se izvinila, predstavila kao Olivija Montgomeri i podsetila mog oca da je nepristojno ali i opasno prišunjati se jednoj ženi. Zatim je objasnila svoje amatersko uhođenje i zamolila da joj da nekoliko saveta. Ispostavilo se da je muškarac koji se još uvek grlio sa ženom na klupi budući zet gospođice Montgomeri. Međutim, žena nije bila njena sestra.

Albert je zanemario posao tog poslepodneva kako bi pomogao gospođici Montgomeri da uhodi Donalda Finkera. Počeli su u parku Dolores i završili u irskom pabu u Tenderlojnu. Finker nije ništa posumnjao. Olivija je kasnije rekla da je taj dan bio veoma uspešan, iako se njena sestra Marti nije složila s njom. Nekoliko autobuskih karata, taksi računa i dve rolne filma kasnije, Olivija i Albert uspeli su da uhvate Donalda u zagrljaju tri žene (nekima je platio) i kako gura novac u džep dva bukmejкера. Albert je bio zadivljen Olivijinom pronicljivošću

i otkrio je da je sitna, brza, dvadesetjednogodišnja brineta od neprocenjive vrednosti za posao nadziranja. Nije znao da li da je pozove na sastanak ili da joj ponudi posao. Previše rastrzan kako bi se odlučio, Albert je uradio i jedno i drugo.

Tri meseca kasnije, Olivija Montgomeri postala je Olivija Spelman. Venčali su se bez pompe u Las Vegasu. Marti je, na svoje veliko iznenađenje, uhvatila bidermajer, ali je ostala neudata još trideset tri godine. Godinu dana kasnije, Albert je preuzeo posao od Džimija i promenio ime firme u *Istrage Spelman*.